

Cultura :: Actualitat cultural:: Música

David Escamilla escriu la història de la Trinca

La sal (i el pebre) de la Cançó

Marçal Lladó (laMalla.net)

Publicat: 17/3/2006 - 9:23

El silenci que mantenen Josep Maria Mainat (el de les ulleres) i Toni Cruz (el del mig) al voltant del seu passat a la Trinca és un obstacle important a l'hora de redactar una biografia del trio maresmenc. Mentre aquests estan enfeïnats fent televisió, només Miquel Àngel Pasqual (el de la barba) recorda públicament el que va ser el grup català més popular dels anys 70. Ara, el periodista David Escamilla també ha volgut recuperar la història del trio i publica el llibre *20 anys cantant les 40*. L'ha publicat l'Esfera dels Llibres.

Entre la transcendència de la Nova Cançó i l'experimentació de l'Ona Laietana, un grup com la Trinca havia de cridar l'atenció necessàriament a la Catalunya dels 70. Les seves lletres divertides i alhora incisives, així com la voluntat d'oferir un espectacle que anés més enllà dels habituals recitals, van convertir-los en el grup en català més venedor d'aquella dècada.

Els nois de Canet ja van arrasar amb el primer senzill ("Au vinga, vinga, vinga, arriba la Trinca...") i des de llavors van anar acumulant èxits fins a finals dels 80. Poc tenen a veure aquelles adaptacions de melodies populars centreeuropees que feien als orígens -van començar tocant pels turistes a la costa- amb *Ho farem tota la nit*, un darrer hit que ja va néixer i créixer a la televisió, en aquell programa que es deia *No passa res*.

Entremig, la Trinca va legar cançons que ja formen part de la tradició oral catalana: *La patata*, *Botifarra de pagès*, *No vé d'un pam*, *La guerra de l'enciam*... Se'n fotia del mort i de qui el vetlla, cantava a Fraga (*Alça Manolo*) o al 23-F (*Dansa del sabre*), a la contaminació dels rius (*El Danuvi blau*) o a aquella tribu d'indis tiranitzada pel general Frank Cooster que s'assemblava tant al poble català.

Sense pretensions musicals més enllà de la tornada enganxosa, la Trinca va deixar també grans elapés com *Festa major* o *Nou de Trinca* i es va inflar de fer bolos amb espectacles com el *Mort de gana show* o l'antològic *Set anys i un dia*. A més, va demostrar a tota la classe intel·lectual catalana una cosa que se'ls havia oblidat: que també es podia fer país a través de la ironia i del bon humor, i que tot fent conya es podien dir moltes més coses que en aquelles cançons que prohibia la censura.

A *20 anys cantant les 40*, David Escamilla ressegueix cronològicament la història del trio, complementant-la amb aconteixements històrics. Arriba fins al darrer espectacle televisiu que va oferir el trio, un xou de cap d'any per a TVE. Les produccions televisives van acabar engolint tota l'activitat musical i, de moment, no sembla que la Trinca tingui intencions de tornar a apareixer a escena.

© LaMalla.net | redaccio@lamalla.net
Es permet la reproducció sempre que se citi clarament la font